

Nüüd arvas naene, et küll hää oleks, kui nad omale veel ühe lehma ja hobuse soovitsivad. „Mu naene,“ ütles jälle mees ja kõlastas raha, mis püüsi taskus oli üle jäänud. „Mis tarvis tahame nii tühja asja pärast oma soovimise ära anda! Lehma ja hobuse võime juba niisamuti saada.“

Dige, juba ühe aasta pärast oliwad lehm ja hobune ära teenitud. Mees õerus rõõmsa meelega läbi ja ütles: „Vaata, nüüd oleme jälle ühe aasta oma soovimist hoidnud, ja ometi kõik saanud, mis soovisime. Kas meil ei ole õnne!“ Aga naene püüdis meest nii kaugele viia, et ta üks kord oma soovimist avaldaks.

„Ma ei saa enam sinust arugi, nii oled sa teiseks läinud,“ ütles ta pool pahaselt. Enne laebasid ja oigasid sa ikka ja soovisid enesele seda ja teist ja nüüd, kus sa seda saada võid, mis sa tahad, waevad ja koormad ja ennast, oled kõigega rahul ja iasid kõige kaunimad aastad mööda minna. Sa võid minu pärast kuningaks, keisriks, suureks herraks, rikkaks, vägevaks talupojaks saada kõik künad võitsivad sul täis raha olla — aga ometi ei taha sa otsust võtta, mis omale pead soovima.“

„Jäta oma tagaajamine ja punnimine,“ vastas mees. „Meie oleme veel noored mõlemad, ja elu on pikk. Üks ainuke soovimine on sõrmuses. See on pea soovitud, kes teab, mis meile edespäidi võib juhtuda, kus meil sõrmust tarvis on. Kas meil siis puudus on mõnest asjast? Kas me ei ole sest saadik, kui meil sõrmus on, juba nii jõulaks saanud, et kõik inimesed imets panewad? Selle pärast

ole mõistlik. Sa võid ju aega mööda seda enam järele mõelda, mis enestele peame soovima.“

Sellea oli kõne esiteks otsas. Oli ka tõeste nõnda nagu oleks sõrmusega täis õnnistus majasse tulnud. Küüned, aidad ja lambrid said aast aastalt enom täis, ja mõne hää aasta pärast oli waesest talupojast rikas mees saanud, kes päew päewa kõrwa sulastega tööd tegi ja toimetas, nagu tahaks ta terwet ilma oma alla saada, aga õhtul rahuliseft ja waguseste maja ukse ees istus ja enesele „tere õhtut“ soovida laskis.

Nõnda läks palju aega mööda. Siin ja seal, kui abielurahwas kahekesi oma wahel oliwad, tuletas naene mehele sõrmust meelde ja rääkis ühte ja teist, mis soovida. Aga et mees iga kord ütles, aega olewat veel küll, siis rääkis ka naene wiimaks harwemalt sest asjast, kuni see pea sugugi enam ei sündinud. Mees ise keerutas küll mitu korda sõrmust päewa ümber, waatas teda, aga hoidis säääl juures midagi soovimast.

Kolm, nelikümme aastat läksiwad mööda, ja talupoeg ja ta naene oliwad wanaks ja halliks läinud, aga ikka ei olnud soovimine soowitud. Wiimaks andis Jumal neile ühel ööl mõlematele õnnsa surma.

Lapsed ja lastelapsed seisiswad nende pütsärfide ümber, ja kui üks neist sõrmust talupoja sõrmest tahtis ära tõmmata, ütles kõige wanem poeg:

„Eas! isa võtab sõrmuse hauda kaasa. Ta pidas teda terwe eluaja imesalajal wiisil. Ju ta alle wiist kaunis mälestus on. Niisama waatas ka